

Arrest

**nr. 124 231 van 20 mei 2014
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 3 mei 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 oktober 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN DE POEL, die loco advocaat E. VAN DIJK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op (...) 1981.

Op 27 november 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in haar hoedanigheid van descendent van Y.O.

Op 3 mei 2013, met kennisgeving op 30 juli 2013, neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

De eerste bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.11.2012 werd ingediend door:

Naam: E.H. (...)

Voornaam: L. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum : (...)

Geboorteplaats: Beni Nsar

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.*

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Volgens de wet van 15.12.1980 moet betrokkene de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon voorleggen, betrokkene legt hiervoor loonfiches voor van andere gezinsleden en geen enkele van de referentiepersoon. Deze loonfiches van andere gezinsleden kunnen niet in aanmerking genomen worden. Betrokkene legt twee loonfiches en een arbeidsovereenkomst voor van zichzelf bij werkgever A.C. (...) BVBA maar deze voldoen niet aan de hierboven gestelde criteria van regelmatige, voldoende en stabiele bestaansmiddelen.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.”

De tweede bestreden beslissing:

“Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Daar zij niet het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, kan de verzoekende partij niet worden bijgetreden waar zij vraagt haar het voordeel van de kosteloze rechtspleging toe te kennen.

2.2. Waar de verzoekende partij zich ter terechtzitting afvraagt of de nota van de verwerende partij tijdig werd neergelegd en zij vraagt deze uit de debatten te weren indien dit niet zo zou zijn, dient de Raad op te merken dat uit het dossier blijkt dat de brief waarin de verwerende partij gevraagd wordt een nota met opmerkingen neer te leggen op 22 oktober 2013 naar haar werd verstuurd. Artikel 39/72 van de vreemdelingenwet voorziet een termijn van 8 dagen na de kennisgeving waarbinnen een nota met opmerkingen kan worden ingediend. In casu is de uiterste datum voor het indienen van een nota bijgevolg 30 oktober 2013. Hoewel de poststempel van de enveloppe waarin de verwerende partij de nota aan de Raad overmaakte onleesbaar is, vermeldt deze wel dat de Raad deze enveloppe op 31 oktober 2013 heeft ontvangen, zodat kan worden aangenomen dat deze minstens daags voordien, in casu op 30 oktober 2013, werd verstuurd. Bijgevolg werd de nota tijdig ingediend, zodat op de vraag van de verzoekende partij om deze in geval van laattijdigheid uit de debatten te weren niet dient te worden ingegaan.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verwerende partij werpt in haar nota een exceptie wegens gebrek aan belang op die luidt als volgt:

“Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de vreemdeling gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de vreemdeling bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Dit belang dient persoonlijk en rechtstreeks te zijn (zie o.m. R.v.St. nr. 66.657bis dd. 10 juni 1997; R.v.St. nr. 66.659 dd. 10 juni 1997).

Verzoekende partij bevindt zich in casu in een illegale verblijfssituatie. waarbij een vernietiging van het bestreden bevel geen wijziging met zich mee zou brengen voor de verblijfssituatie van verzoekende partij.

Deze illegale verblijfssituatie blijkt afdoende uit het administratief dossier, en vloeit impliciet doch zeker voort uit de meebetekende beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Verzoekende partij betwist ook niet illegaal in het Rijk te verblijven.

Verzoekende partij bevindt zich inderdaad in een situatie waarbij het verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd, en waarbij de gemachtigde van de Staatssecretaris, ingevolge art. 7 Vreemdelingenwet, ertoe verplicht is een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen, na te hebben vastgesteld dat verzoekende partij illegaal in het Rijk verblijft.

In die zin werd reeds door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld:

"De vernietiging van dit bevel door de Raad kan geen wijziging in de rechtstoestand van verzoeker met zich meebrengen. De gemachtigde van de Minister kan in geval van vernietiging van het bestreden bevel enkel opnieuw vaststellen dat verzoeker onregelmatig op het grondgebied verblijft en dient derhalve opnieuw een bevel af te geven om het grondgebied te verlaten. Verzoeker heeft bijgevolg geen wettig belang bij de vernietiging van het bestreden bevel. " (R.v.V. nr. 3497 dd. 9.11.2007; zie ook: Rv.V.nr. 1613 dd. 11.9.2007)

"Te dezen dient de Raad echter op te merken dat zelfs indien hij de in punt 1.3. bedoelde beslissingen schorst, die verzoekende partij geen voordeel kan opleveren. De eventuele schorsing ervan wijzigt niets aan de illegale verblijfssituatie van verzoekende partij zoals vastgesteld in de in punt 1.6 bedoelde beslissing (de bijlage I3septies), waarvan de uitvoerbaarheid niet geschorst werd door het in punt 1.7. bedoelde beroep. " (R.v.V. nr. 103.686 van 28.05.2013)

Verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij de geuite kritiek."

3.2. Zoals uit het onderstaande zal blijken, beschikt de verwerende partij in casu over een discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten uit te reiken, zodat niet ernstig kan voorgehouden worden dat de verzoekende partij niet over een belang beschikt bij de vernietiging van de tweede bestreden beslissing. In tegenstelling tot wat de verwerende partij lijkt voor te houden verplicht niets de verwerende partij er immers toe om een bevel om het grondgebied te verlaten uit te reiken wanneer zij vaststelt dat een vreemdeling zich in een illegale verblijfssituatie zou bevinden.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een eerste middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten, voert de verzoekende partij ondermeer de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Zij stelt dat de tweede bestreden beslissing onduidelijk is aangezien het niet duidelijk is op basis van welke overwegingen de verwerende partij heeft beslist een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen. Zij wijst er op dat

de wet voorziet in een mogelijkheid doch geen plicht om een bevel uit te reiken. Zij acht de tweede bestreden beslissing strijdig met de aangegeven bepalingen en het zorgvuldigheidsbeginsel, omdat geen enkele motivering werd gegeven waarom de verwerende partij ervoor gekozen heeft om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te incorporeren.

4.1.2. De verwerende partij merkt met betrekking tot het eerste middel het volgende op in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 62 van de Vreemdelingenwet;

artikel 2, 3 en 4 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

- artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit;

- beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten één en ondeelbaar zijn, waardoor een niet-motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten kan leiden tot zowel een nietigverklaring van de bijlage 20 als het bevel.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. Verzoekende partij verwijst zelf naar het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd, en naar art. 7 Vreemdelingenwet.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De verweerder laat nog gelden dat de vermeldingen in de bestreden beslissing verzoekende partij toelaten kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd beslist het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten en maken dat het doel van de door verzoekende partij als geschonden aangevoerde artikelen is bereikt.

De bestreden beslissing werd afdoende in feite en in rechte met motieven ondersteund. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende waarom de aanvraag van verzoekende partij afgewezen werd. Gezien het verblijfsrecht van meer dan drie maanden aan verzoekende partij werd geweigerd, dient het bevel om het grondgebied te verlaten dat deze weigeringsbeslissing vergezelt, niet nader worden gemotiveerd, gezien dit bevel een loutere vaststelling uitmaakt van de onregelmatige verblijfssituatie. zodat er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel.

De gemachtigde van de Staatssecretaris dient niet bijkomend te motiveren waarom in voorkomend geval een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: ‘De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het ‘waarom’ ervan dient te vermelden’ (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

De Raad van State oordeelde overigens reeds in het arrest nr. 193.380 van 18 mei 2009

dat aan de gemachtigde van de Minister of de Staatssecretaris niet kan worden verweten het bevel om het grondgebied te verlaten dat een beslissing tot weigering van verblijf vergezelt niet nader te hebben gemotiveerd. gezien dit bevel noch het verblijf weigert. noch het verblijfsrecht beëindigt. maar

daarentegen berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling. zodat er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel.

Inderdaad betreft het bevel om het grondgebied te verlaten een politiemaatregel, die berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling.

« Considérant que la partie adverse en cassation s'est vu refuser l'établissement en tant qu' ascendante de Belge, décision dont la légalité n 'a pas été remise en cause par le Conseil du contentieux des étrangers, et qu' elle n 'est pas autorisée au séjour ni n 'a sollicité le séjour sur une autre base: que lorsque, comme en l'espèce, l'ordre de quitter le territoire ne refuse pas un séjour ni ne met fin à un séjour acquis mais repose sur la simule constatation de la situation irrégulière de séjour dans laquelle se trouve un étranger, il ne laisse aucun pouvoir d'appréciation dans le chef de l'administration quant au principe même de sa délivrance: que l'article 8 de la Convention de sauvegarde (les droits de l'homme et des libertés fondamentales ne s'oppose pas à ce que les Etats fixent des conditions pour l'entrée et le séjour des étrangers sur leur territoire ni, partant, qu'ils prennent une mesure d'éloignement à l'égard de ceux qui ne satisfont pas à ces conditions; que la loi du 15 décembre 1980 précitée est une loi de police qui correspond aux prévisions du second alinéa de l'article 8 précité; que l'ordre de quitter le territoire accompagnant la décision de refus d'établissement, étant une mesure de police, ne peut constituer en tant que tel une mesure contraire à cette disposition: que le juge administratif ne pouvait, sans méconnaître la portée de l'article 8 de la Convention précitée, reprocher au requérant de n'avoir pas motivé l'ordre de quitter le territoire dont est assorti le refus d'établissement. »

Vrij vertaald:

"Overwegende dat aan de verweerder in graad van cassatie het verblijf werd geweigerd in haar hoedanigheid van ascendent van een Belg, beslissing waarvan de wettigheid niet in vraag werd gesteld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en dat zij geen verblijfsrecht verkreeg op een andere grond, noch daar aanspraak op maakte, zodat wanneer, zoals in onderhavige zaak het geval is, het bevel om het grondgebied te verlaten noch het verblijf weigert noch het verblijfsrecht beëindigt. maar daarentegen berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling. er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel: dat het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden zich er niet tegen verzet dat de Staten de voorwaarden vaststellen verbonden aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, en hen evenzeer niet verbiedt een verwijderingsmaatregel te treffen ten aanzien van hen die niet voldoen aan deze voorwaarden; dat de voornoemde wet van 15 december 1980 een wet van openbare or de is die beantwoordt aan de bepalingen van het tweede lid van het genoemde artikel 8; dat het bevel om het grondgebied te verlaten, ter begeleiding van de beslissing tot weigering van het verblijf, uit haar aard als politiemaatregel, op zich geen maatregel kan vormen die in strijd is met deze bepaling; dat het de bestuurlijke rechter niet toekomt om, zonder de draagwijdte van art. 8 EVRM te miskennen. aan de ver7.oekende partij te verwijten haar bevel om het grondgebied te verlaten. dat werd vergezeld van een beslissing tot weigering van verblijf niet nader te hebben gemotiveerd. "

(Raad van State nr. 193.380 van 18 mei 2009)

Er kan aan de gemachtigde van de Staatssecretaris dan ook niet worden verweten het bevel om het grondgebied te verlaten dat een beslissing tot weigering van verblijf vergezelt, niet nader te hebben gemotiveerd.

De verweerder verwijst naar een arrest d.d. 25.04.2013 met nr. 101.609 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen :

"Le Conseil rappelle que la requérante a sollicité une carte de séjour de membre de la famille d'un citoyen de l'Union, en faisant valoir sa qualité de descendante à charge d'une Belge, sur pied de l'article 40bis, §2, 3°, de la loi précitée du 15 décembre 1980, dont l'article 40ter, alinéa 1er, a étendu le champ d'application aux membres de la famille d'un Belge, lequel stipule :

« Sont considérés comme membres de la famille d'un citoyen de l'Union : [...] ses descendants [...], âgés de moins de 21 ans ou qui sont à leur charge, qui les accompagnent ouïes rejoignent [...] ».

Il ressort clairement de cette disposition que la descendante d'une Belge, qui vient s'installer avec elle sur le territoire du Royaume, ne peut obtenir le droit d'y séjourner qu' à la condition d'être à sa charge.

Or, dans le cas présent, le Conseil observe que la décision litigieuse repose sur un motif unique tiré du constat que la requérante « n'établit pas qu'elle est démunie ou que ses ressources sont insuffisantes : elle n'établit pas que le soutien matériel des personnes rejointes lui était nécessaire et donc ne prouve pas de manière suffisante l'existence d'une situation de dépendance réelle à l'égard du membre de famille rejoint ».

Le Conseil relève que ce constat n'est pas contesté par la requérante en termes de requête. Par conséquent, le Conseil ne peut que constater que la partie défenderesse a pu décider, sans violer les dispositions et principes visés en termes de moyen, que la requérante ne remplissait pas les conditions pour bénéficier du droit d'établissement en tant que descendante à charge de Belge.

Le Conseil relève, du reste, que la motivation de l'acte attaqué indique clairement les raisons pour lesquelles, sur la base des informations dont elle disposait, la partie défenderesse a estimé pouvoir refuser l'établissement à la requérante.

Or, le Conseil rappelle que pour satisfaire à l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative, la décision doit permettre à son destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'expliciter les motifs de ces motifs. Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet, ce qui est parfaitement le cas en l'espèce.

3.3. Sur le reste du moyen, le Conseil rappelle que saisi d'un recours comme en l'espèce, il ne statue que sur la légalité de l'acte entrepris, et non sur son opportunité. Les termes utilisés dans l'article 51, § 3, alinéa 3, de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers signifient que la délivrance d'un ordre de quitter le territoire dans ce cadre relève du pouvoir d'appréciation de la partie défenderesse. Il ne peut toutefois en être déduit que celle-ci est tenue de motiver la raison pour laquelle elle décide d'assortir la décision de refus de séjour de plus de trois mois d'un tel ordre. La requérante reste par ailleurs en défaut de démontrer qu'une des autres dispositions visées au moyen imposerait cette obligation à la partie défenderesse dès lors que le droit de séjour a été refusé à la requérante et que, par ailleurs, elle ne justifie nullement disposer d'un autre titre de séjour.

3.4. Le moyen unique n'étant pas fondé, la requête doit être rejetée. " (R.v.V. nr. 101.609 van 25 april 2013)

Verzoekende partij verwijst naar een arrest nr. 220.340 dd. 19.07.2012 van de Raad van State, waarin zou zijn geoordeeld dat in een bijlage 20 nader dient te worden gemotiveerd, wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend.

Dergelijke verwijzing is niet dienstig. Dit arrest heeft betrekking op een bestuurlijke beslissing genomen op 3 maart 2011. In het arrest zelf wordt door de Raad van State benadrukt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris niet vermog om een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen zonder nadere motivering omdat uit art. 7 Vreemdelingenwet geen gebonden bevoegdheid zou voortvloeien voor de gemachtigde van de Staatssecretaris. De Raad van State oordeelt in die zin:

"Verder luidt artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, waarop het bevel om het grondgebied te verlaten dat tot het bestreden arrest heeft geleid was gesteund, als volgt: "Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)"

Met het gebruik van het woord "kan" in die bepaling wordt de mogelijkheid aan de bevoegde staatssecretaris gegeven om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, zonder dat er sprake is van een verplichting. [...] Derhalve is er geen sprake van een gebonden bevoegdheid. [...] Artikel 54, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit [kan] als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. "

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet werd inmiddels echter gewijzigd door artikel 5 van de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied» het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012).

Het eerste lid van artikel 7 luidt op het ogenblik van het nemen van de in casu bestreden beslissing als volgt:

Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1° 2°, 5° 11° of 12°

bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. " (eigen onderlijning)

Bijgevolg beschikt de (gemachtigde van de) Minister c.q. de Staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de Vreemdelingenwet dient toegepast te worden. Wanneer het verblijf wordt geweigerd, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris dan ook niet anders dan een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, hetgeen een loutere vaststelling uitmaakt van de illegale verblijfssituatie van de vreemdeling.

Deze gebonden bevoegdheid werd reeds herhaalde malen bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zo onder meer bij arrest nr. 90.707 van 30 oktober 2012 en nr. 90 594 van 26 oktober 2012.

Gelet op het feit dat het Vreemdelingenbesluit als Koninklijk Besluit onderhevig is aan de Vreemdelingenwet, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris in de hierboven bepaalde gevallen niet anders dan een bevel geven.

De rechtspraak van de Raad van State waarnaar verzoekende partij verwijst is dan ook niet langer van toepassing.

Geheel ten overvloede, en in ondergeschikte orde. laat de verweerder gelden dat de kritiek van verzoekende partij met betrekking tot de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten ook niet van aard is om afbreuk te doen aan de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, en dit in tegenstelling tot het betoog van verzoekende partij die meent dat de voorgehouden gebrekkige motivering (quod certe non) de vernietiging van de integrale bijlage 20 zou verantwoorden.

Verzoekende partij lijkt daarbij ten onrechte aan te nemen dat de beslissingen houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten een ondeelbare akte vormen, daar waar beide beslissingen als autonome, op zich staande beslissingen dienen te worden beschouwd.

Indien het bevel om het grondgebied te verlaten met een nietigheid zou zijn behept (quod non), verantwoordt dit niet dat de beslissing houdende weigering tot verblijf van meer dan drie maanden, die samen met dit bevel aan verzoekende partij werd betekend, eveneens wordt vernietigd.

De omstandigheid dat beide beslissingen middels eenzelfde instrumentum, te weten de bijlage 20, worden betekend aan verzoekende partij, rechtvaardigt niet dat hieruit zou dienen te worden afgeleid dat de negotia, te weten de beslissingen, als één en ondeelbaar dienen te worden beschouwd, daar waar art. 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit uitdrukkelijk aanduidt dat de bijlage 20 dient te worden beschouwd als de akte van kennisgeving, waarbij desgevallend ook een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend aan de vreemdeling, samen met de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit luidt inderdaad als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. " (eigen onderlijning)

De bijlage 20 wordt door de regelgever uitdrukkelijk aangeduid als wijze van betekening, en kan op zich niet als een beslissing worden beschouwd. Dit blijkt duidelijk uit de bewoordingen 'kennis gegeven', 'afgifte', 'document'...

De vraag of het bevel om het grondgebied te verlaten in kwestie al dan niet afdoende werd gemotiveerd, houdt geen uitstaans met de geldigheid van de beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden, en is dan ook niet van aard hieraan afbreuk te doen.

Verzoekende partij miskent derhalve de inhoud van artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit.

Ook de bijlage 20 vermeldde in casu expliciet in haar hoofding: "beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten Door beide beslissingen als één en ondeelbaar te beschouwen, miskent verzoekende partij de bewijskracht van deze bijlage 20.

Terwijl beide beslissingen ook een andere juridische en feitelijke grondslag kennen, daar waar de beslissing houdende weigering van verblijf gesteund is op de vaststelling dat niet is voldaan aan de voorwaarden voor gezinshereniging (zoals die zijn vastgelegd in de art. 40 e.v. Vreemdelingenwet), daar waar het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op de vaststelling dat verzoekende partij illegaal in het Rijk verblijft, nu het verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd.

De verweerder verwijst naar het arrest nr. 222.740 dd. 05.03.2013 van de Raad van State, dat naar analogie toepassing vindt:

"Considérant que l'article 71/5 de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 précité dispose comme suit :

« Lorsque le Ministre, ou son délégué, décide, conformément à l'article 51/8, alinéa 1, de la loi, de ne pas prendre la demande d'asile en considération, il refuse l'entrée dans le Royaume à l'étranger ou lui donne l'ordre de quitter le territoire. Les décisions du Ministre ou de son délégué sont notifiées au moyen d'un document conforme au modèle figurant à l'annexe 13quater. »

Qu'en considérant comme une décision unique et indivisible, la décision de refus de prise en considération d'une demande d'asile et l'ordre de quitter le territoire qui l'accompagne, le juge administratif méconnaît cette disposition : qu'en affirmant que celle-là « inclut » celui-ci, il confond les décisions elles-mêmes avec leur acte commun de notification ; que, dans cette mesure, le moyen est fondé en sa seconde branche, ce qui suffit à entraîner la cassation de l'arrêt attaqué. "

Vrije vertaling:

"Overwegende dat het artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 voornoemd, stipuleert als volgt:

"Wanneer de Minister, of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 51.8, eerste lid, van de wet, beslist de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, weigert hij de vreemdeling de binnenkomst in het Rijk of geeft hij hem het bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde worden door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quater betekend. "

Dat de bestuurlijke rechter deze bepaling miskent door te oordelen dat de beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en het bevel om het grondgebied te verlaten dat deze beslissing vergezelt, een unieke en ondeelbare beslissing zouden vormen; dat de rechter, door te stellen dat deze eerste beslissing dit bevel zou 'omvatten', de beslissingen zelf verwart met hun gemeenschappelijke akte van betekening: dat, in deze mate, het middel gegrond is in haar tweede onderdeel, hetgeen volstaat tot vernietiging van het bestreden arrest. "

Verzoekende partij kan uiteraard niet enerzijds voorhouden dat (de motivering van) de beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden en (de motivering van) het bevel om het grondgebied te verlaten afzonderlijk dienen te worden beoordeeld op hun wettigheid, terwijl anderzijds een gebrek in één van beide beslissingen een vernietiging van beide beslissingen zou wettigen.

Verweerder wijst ter zake ook op het positieve auditorsverslag dat dienaangaande werd verleend in de zaak G/A 209.014/XIV-34918:

"Uit [art. 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit] blijkt dat de minister of zijn gemachtigde ingeval van weigering van het recht van verblijf, desgevallend twee beslissingen neemt, namelijk een beslissing waarbij hij het recht op verblijf niet erkent enerzijds en een bevel om het grondgebied te verlaten anderzijds. De omstandigheid dat beide beslissingen worden ter kennis gebracht in éénzelfde bijlage doet hieraan geen afbreuk.

De verwijzing naar het arrest van de Raad van State nr. 205.924 van 28.06.2010 in het bestreden arrest is niet relevant aangezien uit dit arrest niet op algemene wijze kan afgeleid worden dat alle beslissingen die een bevelscomponent bevatten één en ondeelbaar zijn.

Door te oordelen dat de bestreden beslissing één beslissing betreft met één motivering en bijgevolg in haar geheel dient te worden vernietigd, miskent de rechter in vreemdelingenzaken in het bestreden arrest de inhoud van artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit. "

Het onderscheid tussen de akte van betekening en de beslissing zelf, werd ten andere al meermaals bevestigd in de rechtspraak van de Raad van State:

"Dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat de motieven van een bestuurshandeling - negotium - uitdrukkelijk vermeld moeten worden in de akte — instrumentum; " (R.v.St. nr. 70.092 van 8 december 1997)

"Eventuele gebreken in de kennisgeving van een administratieve akte kunnen niet van aard zijn om aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring van deze akte als dusdanig" (zie o.a. R.v.St. nr. 48.781, 24.08.1994, en R.v.St. nr. 45.694, 19.01.1994, RACE. 1994, z.p.).

"Het gegeven dat de stopzettingsbeslissing en de beslissing tot het aanvaarden van de onderhandelingsprocedure tegelijk in één formele akte werd genomen doet aan die vaststelling geen afbreuk, daar een onderscheid moet worden gemaakt tussen het negotium en het instrumentum. Het gaat in casu prima facie om twee autonome beslissingen. " (R.v.St. nr. 173.992 van 16 augustus 2007)

Het middel faalt in rechte.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijfsrecht van meer dan drie maanden diende geweigerd te worden, met het bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

4.1.3. Allereerst merkt de Raad op dat wanneer een vreemdeling verzoekt om, in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten het aan verwerende partij toekomt om na te gaan of de betrokken vreemdeling aan de in deze wetsbepaling gestelde voorwaarden voldoet. Indien verwerende partij vaststelt dat dit niet het geval is dan kan zij ten aanzien van deze vreemdeling een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden nemen. De vaststelling dat een vreemdeling niet over een recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk beschikt of dat hij naliert aan te tonen dat hij over een dergelijk recht op verblijf beschikt, leidt niet automatisch tot de vaststelling dat deze vreemdeling zich op onwettige wijze in het Rijk bevindt. Het is immers mogelijk dat deze vreemdeling tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd of dat hij tijdens de behandeling van een andere aanvraag (asiel, medische redenen...) tijdelijk in het Rijk kan verblijven. Wanneer de verwerende partij constateert dat een vreemdeling geen recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk kan laten gelden, komt het haar toe aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling niet tevens onwettig in het Rijk verblijft en desgevallend over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten kan slechts worden afgegeven in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten hebben ook verschillende rechtsgevolgen. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft louter tot gevolg dat een vreemdeling geen recht op verblijf kan laten gelden en eventueel zal dienen terug te vallen op zijn vroegere verblijfstoestand. Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft tot gevolg dat een vreemdeling het Belgisch grondgebied dient te verlaten en kan desgevallend als basis dienen voor een gedwongen terugleiding naar de grens en een administratieve vrijheidsberoving.

Gelet, enerzijds, op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en, anderzijds, dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad. Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg heeft dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing waarbij hem een verblijf wordt geweigerd op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen heeft daarentegen geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot weigering van verblijf. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskennis van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot weigering van verblijf, die aan een vreemdeling met een zelfde akte ter kennis werd gebracht. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van deze beslissing tot weigering van verblijf.

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten als twee afzonderlijke beslissingen dienen te worden beschouwd, vindt ook steun in de bepalingen van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. In artikel 51, § 2, tweede lid van dit koninklijk besluit is immers sprake van *“beide beslissingen”*.

Zelfs al heeft de Raad in het verleden geoordeeld dat *“Dans la mesure où la décision [de refus de séjour de plus de trois mois avec ordre de quitter le territoire] attaquée dans le cadre du présent recours est, en droit, unique et indivisible (C.E., 28 juin 2010, n° 205.924), l'ordre de quitter le territoire ne peut juridiquement en être détaché”* (RVV 13 maart 2012, nr. 77 137) (*“In de mate waarin de beslissing [tot*

weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten] die in het kader van huidig beroep wordt aangevochten, in rechte één en ondeelbaar is (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924), kan het bevel om het grondgebied te verlaten er juridisch niet van afgesplitst worden”, eigen vertaling), dan past het evenwel vast te stellen dat de bepalingen van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 volgens dewelke wanneer de bevoegde minister of zijn gemachtigde een recht op verblijf niet erkent, hij de betrokken vreemdeling hiervan in kennis dient te stellen middels “een document overeenkomstig het model van bijlage 20” dat “zo nodig” ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevat enkel toelaten te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit echter niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (in dezelfde zin: RvS 5 maart 2013, nr. 222.740; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056, RvS 12 november 2013, nr. 225.455).

Verzoekende partij voert met betrekking tot het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat verwerende partij niet heeft aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling zij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven en op welke feitelijke gegevens zij zich hierbij steunde om over te gaan tot het nemen van deze beslissing.

Zoals reeds werd gesteld laat het feit dat verwerende partij de aanvraag van verzoekende partij om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten heeft afgewezen niet toe automatisch te besluiten dat verzoekende partij niet legaal in het Rijk verblijft. Daargelaten de vraag of de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, overeenkomstig artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, “kan” of “moet” worden genomen, dient verwerende partij in ieder geval de formele motiveringsplicht te respecteren. Het is trouwens slechts door het respecteren van deze verplichting dat kan worden vastgesteld of een beslissing al dan niet ingevolge een discretionaire bevoegdheid werd genomen.

In casu dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij nalaat te motiveren op welke grond zij zich baseert om een bevel om het grondgebied te verlaten uit te reiken. Dit wordt door de verwerende partij niet ontkend.

Gelet op het voorgaande kan de verwerende partij niet ernstig voorhouden dat haar niet kan worden verweten het bevel om het grondgebied te verlaten dat de beslissing tot weigering van verblijf vergezelt niet nader te hebben gemotiveerd.

In de door de verwerende partij ingediende nota met opmerkingen kan geen bepaling worden ontwaard die zou verhinderen dat een bevel om het grondgebied te verlaten formeel wordt gemotiveerd. Ten overvloede moet er trouwens op worden gewezen dat de wetgever in artikel 8 van de vreemdelingenwet – zonder in enige uitzondering te voorzien – uitdrukkelijk heeft gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet, die werd toegepast, dient te vermelden.

Verzoekende partij kan derhalve worden gevolgd in haar betoog dat verwerende partij met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is tekortgekomen aan haar verplichting tot formele motivering, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

De Raad stelt in voorliggende zaak vast dat het feit dat verwerende partij heeft nagelaten de beslissing tot afgifte van het bevel om grondgebied te verlaten te motiveren – waardoor deze beslissing dient te worden vernietigd – op zich evenwel niet toelaat te concluderen dat ook de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met enig gebrek is behept waardoor deze evenzeer dient te worden vernietigd.

4.2.1. In een tweede middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40ter en 42 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van “de beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel”. Tevens meent zij dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Het middel luidt als volgt:

“8.2.1. weigering omwille van gebrek aan stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten 8.2.1.1 Motivering bestreden beslissing

DVZ stelt dat verzoekster niet voldoet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter VW.

DVZ verwijst naar de inkomsten van de familieleden van verzoekster, de inkomsten van verzoekster zelve, en stelt dat deze ontoereikend zijn.

8.2.2 Definities in de Vreemdelingenwet: artikel 40ter en 42

Artikel 40ter, lid 2 van de Vreemdelingenwet stelt :

“Voor wat betreft de in artikel 40bis §, §2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- Dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14§1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. (...)

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt. (...)

Artikel 42, §1, lid 2 van de Vreemdelingenwet stelt :

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, §4, tweede lid en artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid. ”

8.2.3. Analyse van het dossier

Verzoekster legde de inkomsten voor van haar familieleden, van wie zij ten laste is.

De bijlage 19ter die verzoekster op 27/11/2012 overhandigd kreeg, vermeldt de stukken die verzoekster diende voor te leggen.

De bijlage 19ter verduidelijkt niet uit welke periode deze documenten moeten afstammen, noch of inkomstenbewijzen van familieleden tevens voorgelegd kunnen worden.

8.2.3.1 Schending artikel 40ter en 42§1 VW. juncto machtsoverschrijding. schending zorgvuldigheidsbeginsel schending materiële motivering .

In weerwil van artikel 42, lid twee, laatste zin van de Vreemdelingenwet, heeft de DVZ nagelaten “zich alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid”.

Nadat verzoekster haar bijlage 19ter overhandigd kreeg, heeft zij zich opnieuw aangeboden op het gemeentebestuur om stukken voor te leggen: op 26/02/2013.

Op geen enkel ogenblik werd verzoekster erop gewezen dat de bewijzen die zij voorlegde onvoldoende konden zijn.

Verzoekster hoorde niets van DVZ, kreeg geen vraag tot voorlegging van bijkomende stukken en kon er dan ook terecht van uitgaan dat haar dossier volledig was.

DVZ heeft naar verzoekster noch de minste stap ondernomen om bijkomende stukken op te vragen, indien zij van oordeel was dat de binnengebrachte documenten niet volstonden om de inkomsten van de gezinshereniger en familie te evalueren.

DVZ schendt zodoende niet alleen de bepalingen van artikel 42ter Vreemdelingenwet maar ook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

8.2.3.2 Vereiste van een behoeftenanalyse – algemeen

Artikel 42 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat indien niet is voldaan aan de in art. 40ter, 2de lid van de Vreemdelingenwet opgenomen voorwaarde betreffende de toereikende bestaansmiddelen, de DVZ een behoeftenanalyse diende uit te voeren.

Aan de oorsprong van deze behoeftenanalyse van artikel 42 van de Vreemdelingenwet ligt artikel 7§1, c) van de Richtlijn 2003/86/EG1 bepaalt dat bij het indienen van het verzoek tot gezinshereniging kan verzocht worden dat de gezinshereniger beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel van sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden .

Verzoekster, kind van een Belgische onderdaan, kan dienstig verwijzen naar de Richtlijn 2003/86/EG, dewelke betrekking heeft op gezinshereniging met derde landen.

De voorbereidende werken van de wet van 08.06.2011 (die artikel 40ter en 42 Vreemdelingenwet wijzigden) stellen immers : "Voortaan zullen voor hen (Belgen) zelfde voorwaarden van toepassing zijn als in de gevallen waarbij de gezinshereniging plaatsvindt met een niet-EU burger die in België over een verblijfsrecht van onbeperkte duur beschikt" (DOC 53 - 0443/014 (p.23)).

Zich baserend op het 'Chakroun'-arrest van het Hof van Justitie van 4 maart 20102 wijst de Raad van State3 erop dat het bedrag van 120 % van het leefloon slechts een referentiebedrag zou mogen zijn. Indien van een vast bedrag zou worden vastgelegd dan is deze bepaling niet conform het doel van de richtlijn.

Het dictum van het Hof bepaalt het volgende: 'De zinsnede "beroep op het stelsel voor sociale bijstand" in artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging moet aldus worden uitgelegd, dat deze een lidstaat niet de mogelijkheid biedt een regeling voor gezinshereniging vast te stellen die ertoe leidt dat gezinshereniging niet wordt toegestaan aan een gezinshereniger die het bewijs heeft geleverd over stabiele en regelmatige inkomsten te beschikken om in zijn algemeen noodzakelijke kosten van het bestaan en in die van zijn gezinsleden te kunnen voorzien, maar die, gelet op de hoogte van zijn inkomsten, toch een beroep zal kunnen doen op bijzondere bijstand om te voorzien in bijzondere, individueel bepaalde noodzakelijke kosten van het bestaan, op inkomensafhankelijke kwijtscheldingen van heffingen van lagere overheden of op inkomensondersteunende maatregelen in het kader van het gemeentelijk minimabeleid'.

De raad van State bepaalde in puntje 47 en 48 van haar advies het volgende:

'47. [...] Zoals in punt 43 van het onderhavig arrest is uiteengezet, moet deze bevoegdheid zo worden uitgeoefend dat geen afbreuk wordt gedaan aan het doel van de richtlijn, gezinshereniging te bevorderen, en aan het nuttig effect daarvan.

1 Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, Pb.L. 3 oktober 2003, afl. 251,12.

2 HvJ 4 maart 2010, C-578/08, Chakroun.

3 Raad van State nr. 49 356/4,4 april 2011, advies bij het wetsvoorstel 0443 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voor wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging van niet-EU onderdanen.

48. Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geeft gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitlegging steunt in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld [...]

Bovendien moet elk verzoek tot gezinshereniging individueel beoordeeld worden. Dit laatste principe is namelijk vastgelegd in artikel 17 van Richtlijn 2003/86/EG. Dit artikel bepaalt namelijk: 'I.g.v. afwijzing van een verzoek; intrekking of niet-verlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin houden de lidstaten terdege rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Ook het studiebureau van de Dienst Vreemdelingenzaken haalde in DOC 53 - 0443/018 (p.225) bepaalde het volgende:

'[...] Om te bepalen of een vreemdeling al dan niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen:

- Kan wel een bepaald referentiebedrag vastgesteld worden

120 procent van het bedrag zoals bepaald in artikel 14 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie kan aangewend worden als referentiebedrag.

- Kan geen minimuminkomen bepaald worden waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager

Aan deze vereiste kan voldaan worden door te voorzien in de omzetting van artikel 17 van de richtlijn

8.2.3.3 Ontbreken van een behoeftenanalyse - schending materiële motivering

DVZ weigert de aanvraag tot gezinshereniging omdat de inkomsten van de Belgische familieleden, niet in aanmerking worden genomen. Verzoekster argumenteerde eerder dat DVZ echter op geen enkel ogenblik bijkomende stukken heeft opgevraagd.

DVZ weigert eveneens het feit dat verzoekster een job heeft gezocht en heeft gevonden in rekening te brengen. Verzoekster kan nochtans in die zin aantonen goede perspectieven op de arbeidsmarkt te hebben en niet te zullen moeten terugvallen op het Belgische bijstandstelsel.

DVZ heeft nagelaten bijkomende documenten op te vragen én heeft nagelaten een behoeftanalyse te maken.

De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42§1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, noch een motivering inzake de bestaansmiddelen die de referentiepersoon en haar familieleden nodig hebben om in hun eigen behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (zie in dezelfde zin : RW, 78.310, 29 maart 2012).

"De Raad laat voorts gelden dat een aanvraag tot gezinshereniging niet automatisch wordt geweigerd indien niet is voldaan aan de in artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet opgenomen voorwaarde betreffende de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Krachtens artikel 42§1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient in dergelijk geval te worden onderzocht of de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Verzoeker kan worden gevolgd in zijn stelling dat hierover niet wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, aangezien nergens uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris overeenkomstig artikel 42§1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een behoeftanalyse heeft uitgevoerd>\ (RVV, 78.310, 29 maart 2012

In zoverre met voormelde elementen geen rekening wordt gehouden in de eerste bestreden beslissing schendt DVZ artikel 42ter van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

De beslissing dient dan ook te worden vernietigd."

4.2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het tweede middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een tweede middel, dat betrekking heeft op de bijlage 20, beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet;

- machtsoverschrijding;

- materiele motiveringsplicht;

- beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

In de toelichting van het tweede middel verwijst verzoekende partij tevens naar artikel 7, §1 c) van de Richtlijn 2003/86/EG.

De verweerder stelt vast dat verzoekende partij voorhoudt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verdere informatie had moeten inwinnen, alvorens een beslissing te nemen, doch dienaangaande laat de verweerder gelden dat verzoekende partij uiteraard zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag moet leggen in het kader van zijn aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

"De gemachtigde van de staatssecretaris beschik over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken waarop de Raad enkel vermag een marginale wettigheidstoetsing uit te oefenen. Van de gemachtigde van de staatssecretaris kan in deze niet verwacht worden dat hij de leemten in de bewijsvoering die bij verzoeker partij ligt, gaat opvullen door bijkomende vragen te stellen aan de aanvrager van een verblijfsmachtiging of te diens behoeve een grondig onderzoek gaat voeren" (RvV nr. 67.13 8 van 22 september 2011)

"De Raad stelt vast dat verweerder rekening heeft gehouden met alle stukken die verzoekers nuttig achtten om te laten vaststellen dat zij ten laste zijn van hun Belgische schoonzoon en diens echtgenote en dat het niet kennelijk onredelijk of onwettig is om te besluiten dat deze documenten niet toelaten te besluiten dat zij effectief ten laste zijn van hun Belgische schoonzoon en diens echtgenote. Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond. (...)Tevens moet worden gesteld dat verzoekende partij de mogelijkheid geboden werd om hun aanvraag te onderbouwen met alle nodige overtuigingsstukken. Uit het gegeven dat verzoekers zelf in gebreke bleven om de noodzakelijke en bewijskrachtige overtuigingsstukken bij hun verblijfsaanvraag te voegen kan afgeleid worden dat zij zelf nalatig waren of zich onvoldoende informeerden. doch blijft geenszins dat verweerder niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen of de bestreden beslissingen niet zorgvuldig heeft voorbereid.

De Raad wijst er verder op dat bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de betrokkene gevraagd voordeel te verlenen niet zijn onderworpen aan tegenspraak (RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, "De Hoorplicht" in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247), zodat verzoekers niet kunnen gevolgd worden waar zij lijken te willen aangeven dat op verweerder de verplichting zou gerust hebben om hen te horen alvorens de bestreden beslissingen te nemen." (RvV nr. 65 085 van 26 juli 2011)

Verzoekende partij kan bijgevolg niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie bijkomende stukken diende te vragen.

Evenmin kan verzoekende partij voorhouden dat verzoekende partij er terecht van kon uitgaan dat haar dossier volledig was.

Terwijl ook verzoekende partij haar beschouwingen als zou de bestreden beslissing dienen te worden vernietigd omdat er geen behoeftenanalyse werd gemaakt, kunnen niet worden aangenomen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij zich beperkt tot het louter stellen dat 'de behoeftenanalyse niet is gemaakt zodat de beslissing moet worden vernietigd' en zich derhalve beperkt tot een louter theoretisch betoog zonder in concreto aan te tonen om welke redenen hij meent dat zulke behoeftenanalyse tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden. Hij toont dan ook niet aan welk belang hij heeft bij zijn beschouwingen dientrent, terwijl de wettelijke bepalingen ter zake het ontbreken van de behoeftenanalyse niet sanctioneren met een absolute nietigheid.

Verweerder laat gelden dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. "

Terwijl artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

"3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven "

Krachtens artikel 40ter iuncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet dienen de te vervoegen Belgische onderdanen aan te tonen dat zij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikken, om de bloedverwant in neerdalende lijn effectief ten laste te nemen.

In casu bleef verzoekende partij in gebreke dit aan te tonen, zodat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie het verblijf van meer dan drie maanden diende te weigeren.

Verzoekende partij toont in haar verzoekschrift ook niet aan dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift immers tot een louter theoretisch betoog.

Verzoekende partij kan zich verder niet op ontvankelijke wijze beroepen op de directe werking van het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG.

Deze richtlijn werd immers reeds geïntegreerd in Belgisch recht, met name in de Wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 2 van de wet van 15.09.2009 bepaalt:

"Deze wet zet onder meer de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van de Europese Unie van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging. de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van de

Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale erkenning behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, en de richtlijn 2004/81/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende de verblijfstitel die in ruil voor samenwerking met de bevoegde autoriteiten wordt afgegeven aan onderdanen van derde landen die het slachtoffer zijn van mensenhandel of hulp hebben gekregen bij illegale immigratie, om in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. "

Dienaangaande verwijst de verweerder nog naar een arrest dd. 20.02.2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (rolnr. 23.332) :

"Waar verzoekende partij de schending aanvoert van de Richtlijn 2004/38 volstaat het te stellen dat deze richtlijn is omgezet in het nationaal recht (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Pari. St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001). Verzoekende partij toont niet aan welk artikel van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijnen kan beroepen. "

De verweerder laat voorts gelden dat verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op het arrest Chakroun van het Hof van Justitie dd. 04.03.2010. In dit arrest oordeelde het Hof dat lidstaten van de Europese Unie wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar geen minimuminkomen mogen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan. Het Hof oordeelde dat verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld.

Dienaangaande laat de verweerder gelden dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een absolute minimumnorm heeft gehanteerd (met name 120% van het leefloon), zonder rekening te houden met de specifieke elementen die verzoekende partij haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken.

De gemachtigde van besliste terecht dat verzoekende partij geen bewijs heeft geleverd van stabiele en regelmatige inkomsten van zijn partner, die volstaan om een effectieve tenlasteneming van verzoekende partij te verzekeren. In het arrest Chakroun verbiedt het Hof van Justitie geenszins dat een dergelijk bewijs wordt geëist door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie.

De verweerder merkt op dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet uitsluitend stelt dat aan de voorwaarde van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. De verweerder laat gelden dat deze bewoordingen niet inhouden dat onder het gestelde minimum geen gezinshereniging wordt toegestaan.

In voorkomend geval dient de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie evenwel rekening te houden met de aard en de regelmatigheid van de voorgelegde bestaansmiddelen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie na zorgvuldig onderzoek tot de vaststelling is gekomen dat de aangebracht inkomsten ruim onvoldoende waren om een effectieve tenlasteneming van verzoekende partij te verzekeren.

Verzoekende partij houdt tot slot nog voor dat zij een job heeft gevonden, en dat zij kan aantonen goede perspectieven te hebben op de arbeidsmarkt. Hiervoor werd er door verzoekende partij een arbeidsovereenkomst voorgelegd, alsook 2 loonfiches.

Dienaangaande werd er door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht gemotiveerd dat de voorlegging van deze documenten niet het bewijs levert van regelmatige, voldoende en stabiele bestaansmiddelen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van meer dan drie maanden diende geweigerd te worden, met het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel inclus, waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

*Terwijl er ook geen sprake is van een "manifeste beoordelingsfout".
Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."*

4.2.3. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Dit vergt in casu een onderzoek van de aangevoerde schendingen van de artikelen 40ter en 42 van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, luidt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

[Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij [actief werk zoekt](1);

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.] (2)

Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet worden overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden."

Artikel 42 van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, luidt als volgt:

"§ 1

[Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de

burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.](1)

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.

§ 2

Voor de burgers van de Unie wordt het recht op verblijf van meer dan drie maanden geconstateerd door een verklaring van inschrijving. Zij worden al naargelang het geval ingeschreven in het vreemdelingenregister of in het bevolkingsregister.

§ 3

Voor de familieleden van de burger van de Unie die zelf geen burgers van de Unie zijn, wordt het recht op verblijf geconstateerd door een verblijfsvergunning. Zij worden ingeschreven in het vreemdelingenregister. De geldigheidsduur van deze verblijfsvergunning is gelijk aan de voorziene periode van verblijf van de burger van de Unie die zij begeleiden of vervoegen en bedraagt ten hoogste vijf jaar vanaf de datum van afgifte.

§ 4

De verklaring van inschrijving en de verblijfsvergunning worden afgegeven volgens de modaliteiten door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen.

Zij moeten ten laatste worden aangevraagd bij het verstrijken van een periode van drie maanden na de datum van binnenkomst bij het gemeentebestuur van de plaats waar men verblijft. Indien na het verstrijken van deze periode, geen verklaring van inschrijving of verblijfsvergunning wordt aangevraagd, kan er door de minister of zijn gemachtigde een administratieve geldboete van 200 euro geheven worden. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies .”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij die een aanvraag indiende in functie van haar moeder, geen enkel stuk ter staving van de bestaansmiddelen van deze referentiepersoon heeft voorgelegd. Weliswaar legt zij stukken, namelijk loonfiches, van andere gezinsleden voor die blijkens het administratief dossier dat een attest van gezinssamenstelling bevat, op hetzelfde adres verblijven, maar de verzoekende partij laat noch in haar aanvraag noch in haar verzoekschrift na te verduidelijken welke band zij heeft met deze personen, zodat geenszins kan worden nagegaan of zijzelf of de referentiepersoon over deze middelen kunnen beschikken. De verzoekende partij toont dit overigens zelf op generlei wijze aan. Voorts ontkent zij het motief van de bestreden beslissing niet dat de loonfiches van haarzelf niet voldoen aan de voorwaarden gekoppeld aan de bestaansmiddelen, waarbij nog kan opgemerkt worden dat het de te vervoegen persoon is die aan deze voorwaarden dient te voldoen om het bestaan van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen aan te tonen en niet de verzoekende partij zelf. Aldus kan de verzoekende partij de verwerende partij niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met het feit dat zij een job heeft. Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert dat zij goede perspectieven zou hebben op de arbeidsmarkt en dat zij niet zal moeten terugvallen op het Belgische sociale bijstandstelsel, wijst de Raad er op dat de verwerende partij geen rekening kan houden met hypothesen, minstens niet met gegevens die haar pas na het nemen van de bestreden beslissing kenbaar worden gemaakt. Hoe dan ook blijft het motief overeind dat het de te vervoegen persoon in België is die dient aan te tonen over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken.

Gelet op deze vaststellingen heeft de verzoekende partij bijgevolg nagelaten het bestaan van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen aan te tonen en ontbreekt enig bewijs van het bestaan van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Gelet op het ontbreken van enig bewijs hiervan diende de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in casu geen verdere “behoefteanalyse” te doen in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Indien slechts inkomsten worden voorgelegd die geen deel uitmaken van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen dringt het onderzoek in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet zich niet op (naar analogie: RvS 11 juni 2013, nr. 223.807). Aangezien er in casu geen reden is om een behoefteanalyse uit te voeren, dient

de verwerende partij logischerwijs ook niet naar de wettelijke bepalingen inzake deze analyse te verwijzen nu deze niet aan de orde zijn.

Verder beperkt de verzoekende partij zich met betrekking tot deze behoefteanalyse tot een theoretisch betoog waarbij zij ook verwijst naar richtlijn 2003/86/EG, het arrest Chakroun van het Hof van Justitie van 4 maart 2010 en documentatie van het studiebureau van de Dienst Vreemdelingenzaken. Gelet op het voorgaande is dit onderdeel van het betoog niet dienstig. Ten overvloede dient er met betrekking tot het aangehaalde artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG op te worden gewezen dat een bepaling uit een richtlijn slechts directe werking heeft indien een lidstaat heeft nagelaten een richtlijn binnen de in de richtlijn bepaalde termijn om te zetten in nationale wetgeving of deze richtlijn niet op correcte wijze heeft omgezet, en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet&Maxwell, 2005, nrs. 17-048 en 17-124). De verzoekende partij toont in casu niet aan dat de richtlijn 2003/86/EG incorrect of onvolledig zou zijn omgezet. Er blijkt dan ook niet dat zij zich rechtstreeks op deze bepaling van de richtlijn kan beroepen.

De Raad wijst er op dat het aan de verzoekende partij toekomt in het kader van een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie om zelf zorgvuldig te zijn en aan de verwerende partij alle nuttige documenten, waaronder de op het aanvraagformulier (bijlage 19ter van 27 november 2012) vermelde documenten – met name *“bewijs ten laste in het verleden, attest onvermogen in het land van herkomst, bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor belg en familie, bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen belg, geregistreerd huurcontract of eigendomsakte, attest niet ten laste ocmw”* – te bezorgen. De verzoekende partij die de bewijslast in casu niet op de verwerende partij kan afwimpelen, kan niet van de verwerende partij verwachten dat zij hieromtrent zelf informatie zou vergaren. Ook in hoofde van de verzoekende partij bestaat de zorgvuldigheidsplicht (RvS 28 april 2008, 182.450) en de verzoekende partij heeft hieraan niet voldaan. Het blijkt voorts niet en de verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat zij niet in de mogelijkheid was om deze stukken bij te brengen, noch dat zij niet moest weten dat zij die stukken moest bijbrengen (cf. RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Integendeel blijkt uit het administratief dossier dat in de aanvraag duidelijk werd opgesomd welke documenten de verzoekende partij diende over te leggen. Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert dat de bijlage 19ter niet verduidelijkt uit welke periode deze documenten moeten afstammen, merkt de Raad op dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing niet oordeelt dat de voorgelegde documenten te oud zijn, zodat haar grief als niet relevant voorkomt, terwijl herhaald kan worden dat de bewijslast op de verzoekende partij zelf rust, die alle nuttige documenten ter zake dient voor te leggen.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat zij zich opnieuw op de gemeente heeft aangeboden om stukken voor te leggen en dat zij er op geen enkel ogenblik op gewezen werd dat de bewijzen die zij voorlegde onvoldoende konden zijn, gaat zij er aan voorbij dat het gemeentebestuur niet bevoegd is om een standpunt in te nemen omtrent de vraag of zij voldoet aan de in de wet voorziene voorwaarden om tot een verblijf als familielid van een burger van de Unie toegelaten te worden, doch slechts kan beoordelen of de verzoekende partij zelf de naar vorm vereiste stukken heeft aangebracht die het bevoegde bestuur op zijn beurt dienen toe te laten te beoordelen of zij aan deze voorwaarden voldoet. Het gemeentebestuur kon slechts vaststellen dat er onder meer stukken werden voorgelegd ter staving van de bestaansmiddelen, zonder zich verder uit te spreken over de vraag of aan de hand van deze stukken ook effectief het bewijs van het bestaan van voldoende, regelmatige en stabiele bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt geleverd. Deze beperking van de bevoegdheid van het gemeentebestuur vloeit voort uit artikel 52, § 3 van het vreemdelingenbesluit. Pas nadat de vereiste overtuigingsstukken werden overgemaakt kan op basis van een inhoudelijke beoordeling van deze stukken besloten worden of de aanvrager voldoet aan de wettelijke vereisten. Deze beoordeling behoort, overeenkomstig artikel 52, § 4 van het vreemdelingenbesluit, uitsluitend tot de bevoegdheid van de verwerende partij. Het kwam aan de verzoekende partij toe om alle stukken die zij nuttig achtte in het kader van deze beoordeling over te maken aan het gemeentebestuur.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden

beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 40ter en 42 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de eerste bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Ter terechtzitting wenst de verzoekende partij tevens een middel van openbare orde op te werpen. Zij verwijst naar arrest nr. 123 612 van 7 mei 2014 van de Raad en wijst er op dat door het arrest van het Grondwettelijk Hof met nr. 121/213 van 26 september 2013 artikel 40ter, 2de lid van de vreemdelingenwet, waarop de bijlage 20 is gesteund, werd vernietigd. Zij stelt dat de vernietiging absoluut gezag van gewijsde heeft en tevens retroactief werkt, en dat door de vernietiging van het tweede lid de vereiste van bestaansmiddelen niet meer bestaat. Zij wijst er verder op dat zij haar beroep ingediend heeft voor de datum van uitspraak van het Grondwettelijk Hof.

Het arrest van de Raad van 7 mei 2014 met nr. 123 612 verwijst naar vermeld arrest van het Grondwettelijk Hof. Het Grondwettelijk Hof overweegt in haar arrest met nr. 121/213 van 26 september 2013 onder meer het volgende met betrekking tot artikel 40ter van de vreemdelingenwet:

“B.64.1. De verzoekende partijen voeren voorts aan dat artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 een schending inhoudt van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, doordat inzake de vereiste bestaansmiddelen de minderjarige kinderen van een Belg minder gunstig zouden worden behandeld dan de kinderen van een onderdaan van een derde Staat, zoals bedoeld in artikel 10, § 2, derde lid, van de voormelde wet, en doordat de gezinsleden van een Belg minder gunstig zouden worden behandeld dan de gezinsleden van een erkende vluchteling, zoals bedoeld in artikel 10, § 2, vijfde lid, van diezelfde wet.

B.64.2. Krachtens artikel 10, § 2, van de wet van 15 december 1980 moet de vreemdeling die een verblijfstitel wil verkrijgen in het kader van gezinshereniging, aantonen dat de vreemdeling die wordt vervoegd, over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt om zichzelf en zijn familieleden te onderhouden en om te vermijden dat ze ten laste vallen van de openbare overheden. Die voorwaarde geldt volgens artikel 10, § 2, derde lid, evenwel niet wanneer de gezinshereniger die over een verblijfstitel van onbeperkte duur beschikt, zich enkel laat vervoegen door de minderjarige kinderen bedoeld in die bepaling.

B.64.3. Het staat aan de wetgever te oordelen of in behartenswaardige gevallen in een uitzondering moet worden voorzien op de vereiste dat de gezinshereniger over de nodige bestaansmiddelen moet beschikken indien zijn familieleden een verblijfstitel in het kader van gezinshereniging willen verkrijgen. Om de redenen uiteengezet onder B.18.5, vermocht de wetgever daarbij een onderscheid te maken naargelang de gezinshereniger over een verblijfstitel van beperkte dan wel van onbeperkte duur beschikt.

B.64.4. Er is evenwel geen redelijke verantwoording voor het feit dat artikel 10, § 2, derde lid, van de wet van 15 december 1980 in een uitzondering op de vereiste inzake bestaansmiddelen voorziet wanneer de gezinshereniger een onderdaan van een derde Staat is die enkel zijn minderjarige kinderen of die van zijn echtgenoot of partner zoals bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, bij zich wil voegen, terwijl artikel 40ter van die wet niet in een dergelijke uitzondering voorziet wanneer de gezinshereniger een Belg is en over een onvoorwaardelijk verblijfsrecht beschikt.

B.64.5. Aldus schendt de laatst vermelde bepaling de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. De vastgestelde ongrondwettigheid vindt haar oorsprong in een leemte in de bestreden bepaling die slechts kan worden verholpen door een wetgevend optreden. In afwachting van dat wetgevend optreden komt het aan de autoriteiten die ermee zijn belast de gezinshereniging toe te staan of de voorwaarden te controleren waaronder zij is toegestaan, toe om die hereniging toe te laten, wanneer de gezinshereniger een Belg is, onder dezelfde voorwaarden als die welke zijn bedoeld in artikel 10, § 2, derde lid, van de wet van 15 december 1980.”

Aldus betreft de vastgestelde ongrondwettigheid een leemte in de bestaande wetgeving. Uit het arrest blijkt dat in afwachting van een wetgevend optreden de gezinshereniging waarbij de gezinshereniger een Belg is toe te staan onder dezelfde voorwaarden als die welke zijn bedoeld in artikel 10, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet, namelijk voor gezinshereniging met een derdelander.

Artikel 10, § 2, derde lid bepaalt als volgt:

“De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.”

Artikel 10, § 1, eerste lid, 4° en 5° van de vreemdelingenwet waarnaar in voorgaande paragraaf van hetzelfde artikel verwezen wordt, luidt als volgt:

“§ 1

Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet:

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

– hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

– de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn

echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

5° de vreemdeling die door middel van een wettelijk geregistreerd partnerschap verbonden is met een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen, evenals de kinderen van deze partner, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover hij over het recht van bewaring beschikt en de kinderen te zijnen laste zijn en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben.

De in het eerste lid vermelde partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken op legale wijze in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar, wanneer zij het bewijs leveren dat zij, vóór de aankomst van de vreemdeling die vervoegd wordt in het Rijk, reeds ten minste een jaar samengewoond hebben;”

De voorwaarde inzake de bestaansmiddelen vervalt blijkens voorgaande bepaling wanneer de gezinshereniging gebeurt met minderjarige kinderen en ten gevolge van het arrest van het Grondwettelijk Hof dient deze bepaling in afwachting van een wetgevend optreden op dezelfde wijze te worden toegepast voor gezinshereniging met Belgen als met derdelanders.

Echter, de verzoekende partij die haar Belgische moeder wenst te vervoegen, bevindt zich in casu niet in deze situatie, nu zij werd geboren op (...) 1981 en ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing 31 jaar oud was en dus geenszins minderjarig. Het vervallen van de voorwaarde inzake de bestaansmiddelen is in casu dus niet aan de orde. Bijgevolg kan de verzoekende partij niet dienstig verwijzen naar het genoemd arrest van het Grondwettelijk Hof zoals zij dat deed ter terechtzitting op 13 mei 2014.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de beslissing van 3 mei 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van deze beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 3 mei 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden worden verworpen.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN